

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 4.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1868,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Ὁ εὐσεβὴς, Ἰωάννης Μενάρδος, ἦτο πρωρεὺς (*) ἀτμοπλοίου τινὸς ταξειδεύοντος τὰς παραλίας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς,

Ἡμέραν τινα, ἐνῷ εἰσέτι ἦσαν μακρὰν τῆς ξηρᾶς, ἐφάνη καπνὸς ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀποθήκης τοῦ πλοίου ὁ δὲ πλοίαρχος ἔστειλεν ἕνα ναύτην νὰ ἴδῃ πόθεν ἐξήρχετο. Ὁ ναύτης ἐπιστρέψας ὠχρὸς καὶ καταπεφοβισμένος, εἶπε, «Κύριε πλοίαρχε τὸ πλοῖον καίεται.»

«Φωτίζέ! Φωτίζέ!» ἤκούσθη διὰ μιᾶς εἰς ὅλον τὸ πλοῖον καὶ εὐθὺς πλήρωμα καὶ ἐπιβάται ἔδραμον εἰς τὰς ἀντλίας καὶ ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του ἐβόηθη ὅπως κατασβεσθῇ ἡ πυρκαϊά. Ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἡ ἀποθήκη ἦτο πλήρης βητίνης καὶ τὸ πλοῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῇ.

Τότε οἱ ἐπιβάται ἔδραμον εἰς τὸν πρωρέα καὶ τὸν ἠρώτησαν·

«Πόσος καιρὸς ἀπαιτεῖται διὰ νὰ φθάσωμεν καὶ τὴν ξηρὰν;»

«Γρία τέταρτα τῆς ὥρας,» ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

«Δυνάμεθα νὰ πλησιάζωμεν ἐκεῖ πρὶν καταστραφῇ τὸ πλοῖον;» ἠρώτησαν καὶ πάλιν.

«Μὲ μεγίστην δυσκολίαν,» ἀπεκρίθη ὁ πρωρεὺς. «Ἰδοὺ, ὁ καπνὸς εἶναι πολὺς· ὑπάγετε εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, ἂν θέλετε νὰ σωθῇτε.»

Οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα κατέφυγον εἰς τὴν

(*) Εἰς τὰ μεγάλα τῶν ποταμῶν καὶ τῆς ἀκτοπλοίας ἀτμοπλοία, ὁ πηδاليούχος ἵσταται ὄχι ὀπισθεν εἰς τὴν πρύμνην, ὅπως κοινῶς γίνεται, ἀλλὰ πρὸς τὴν πῶραν ἐντὸς δωματίου ἐπὶ τούτῳ ὑπεράνω τοῦ καταστρώματος κατασκευασμένου, διὰ νὰ δύναται νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐκείθεν κυβερνᾷ τὸ πλοῖον, ὅθεν χρησιμεύει καὶ ἀντὶ πρωρέος (σκοποῦ).

πρύμνην, ὁ δὲ Ἰωάννης ἔμεινε μόνος εἰς τὴν πῶραν κυβερνῶν τὸ πλοῖον. Φλόγες πυρὸς μετ' ὀλίγον καὶ καπνὸς πυκνότητος τὸν περιεκύκλωσαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του ἀτρομήτως ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του.

«Ἰωάννη! Ἰωάννη!» ἐφώναζε διὰ τῆς σάλπιγγος ὁ πλοίαρχος ἐκ τῆς ἄλλης ἄκρας τοῦ πλοίου· διότι ὁ καπνὸς εἶχε πλέον καλύψει τὸν πρωρέα καὶ τὸ πῦρ ἐμπόδιζε τὸν πλοίαρχον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πῶραν.

«Ἐδῶ εἶμαι, κύριε πλοίαρχε,» ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

«Ποῦ διευθυνόμεθα τῶρα;»

«Πρὸς ἀνατολὰς,» ἀπήντησεν ὁ πρωρεὺς.

«Στρέψον τὸ πλοῖον πρὸς τὸ Νοτιοανατολικόν, καὶ ῥίψε το εἰς τὴν ξηρὰν,» διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

Ἐν τούτοις τὸ πῦρ ὅλονεν ἐπροχώρει πρὸς τὴν πῶραν, ὁ δὲ γενναῖος Ἰωάννης περιεκυκλώθη ἤδη ἀπὸ τὰς φλόγας. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐκάησαν καὶ ἡ μία του χεὶρ κατέστη ἄχρηστος.

Τὸ πλοῖον ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ξηρὰν, ὁ δὲ πλοίαρχος ἐπανειλημμένως ἐσάλπιζε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου διὰ νὰ μάθῃ ἂν ἀκόμη ἔζη, διότι ἡ ζωὴ ὅλων ἐκρέματο ἀπὸ τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ πηδαλίου. Ὅσαίς δὲ ὁ πλοίαρχος τὸν ἐκάλει ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο, «Ἐδῶ εἶμαι!»

«Εἰμπορεῖς ν' ἀνθέξῃς ἀκόμη πέντε λεπτά;» ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

«Τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ θέλω προσπαθῆσαι,» ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης, μὲ ἐκλειπούσαν φωνήν.

Τὸ πλοῖον ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται ἐσώθησαν, ἀλλ' ὁ εὐγενὴς Ἰωάννης ἐκάη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν θύμα τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς του διὰ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τόσαι ψυχαί.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον τιμῶμεν καὶ ἐγκωμιάζομεν διὰ τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν αὐταπάρνησίν του, ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἡρνήθη τὰ πάντα καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐχθρεύετο καὶ τὸν ἐμίσει! «Διότι, — εἶναι γεγραμμένον, — ἐνῷ ἡμεῖς ἤμεθα ἔτι ἁμαρτωλοὶ, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.» (Ῥωμ. 6. 8.)

ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ.

Ἐσκέφθητε ἀράγε ποτε, μικροὶ μου φίλοι, διατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς χεῖράς σας ὅποια εἶναι, καὶ ὅχι καθὼς τῶν πετεινῶν, ἢ τῆς γάτας, ἢ τῶν ἄλλων ζώων; Πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν περὶ τούτου, ἰδοὺ τί συσταίνει εἰς τὴν μελέτην των εἰς εἰλικρινὴς φίλος τῶν παιδίων.

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου τόσον θαυμασιῶς διὰ νὰ κτωπᾷ; Ὁχι. — διὰ νὰ τσουγρανίζῃ; Ὁχι. — διὰ νὰ τοιμπᾷ καὶ νὰ σπρώχνῃ; Ὁχι. — διὰ νὰ ἀρπάξῃ; Ὁχι. — διὰ νὰ κλέπτῃ; Ὁχι. — διὰ νὰ ἐσχιζῇ; Ὁχι. — Αἱ κακαὶ χεῖρες κάμνουν τὰ τοιαῦτα. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τὰς ὥραίαις μας χεῖρας διὰ νὰ πράττωμεν τὸ κακόν, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, διὰ νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα εἰς καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα.

Αἱ καλαὶ χεῖρες βοηθοῦν τὴν μητέρα, βάλουν ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, κουνοῦν τὸ παιδί, δ-
ταν κλαίῃ, ὁδηγοῦν τὰ μικρότερα ἀδελφία καὶ περι-
ποιοῦνται τὰ ἀδύνατα. Δὲν χύνουν, οὔτε σπάζουν, οὔτε καταστρέφουν, ἀλλ' εἶναι προσεκτικαὶ χεῖρες καὶ κα-
θαραί.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς γάτας ὄνυχας διὰ νὰ πιάνουν καὶ ἐσχιζοῦν· εἰς τὰ πουλιὰ πτερὰ διὰ νὰ πετοῦν· εἰς τοὺς σκύλους ὀδόντας διὰ νὰ δαγκάνουν· εἰς τὰς ὀρνίθας ῥάμφη διὰ νὰ τοιμποῦν· ἀλλ' εἰς τὰ παι-
διὰ ἔδωκε χεῖρας διὰ νὰ ἐργάζωνται· τὰς κατεσκευάσε δὲ τόσον ὥραία ὥστε ἡμποροῦν νὰ κάμνουν πᾶσαν ἐργασίαν — τὰ 28 κόκκαλα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκάστη χεὶρ συνίσταται, εἶναι τόσον κατάλληλα καὶ τόσον ἀρμοδίως συνηρμοσμένα μεταξύ των διὰ κλειδώσεων, ὥστε ἡ χεὶρ ἀνοίγει καὶ κλείει καὶ κινεῖται μὲ μεγάλην ἐλευ-
θερίαν καὶ εὐκολίαν.

Ἐσκέφθητέ ποτε τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ χεὶρ σας;

Πιάνει, κρατεῖ, ὑψώνει, τραβά, κόπτει, συνάξει, σκάπτει, πλύνει, ῥάπτει, γράφει, ὑφαίνει, στύπτει, πλέκει κτλ.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἔκαμε τὰς χεῖρας διὰ νὰ δ-
κνηρεύουν. Χεῖρες ἔγραψαν τὰ φορέματά σας καὶ ἔπλεξαν τὰς κάλτσας σας. Κατασκευάζουν ἄρτον, ἀλ-

μέγουν τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ τὰς ἀγελάδας· κάμνουν βοότυρον, σκαπίζουν, σιδερώνουν καὶ συναζοῦν τοὺς καρπούς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τοιαύτας χεῖρας πρέπει ἡμεῖς νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτάς μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν.

Ἀδιάφορον ἂν αἱ χεῖρες ἦναι λευκαὶ ἢ μαύραι, πα-
χεῖαι ἢ ἱσχναί, μεγάλαι ἢ μικραί, σκληραὶ ἢ ἀπαλαὶ
πρέπει νὰ ἐργάζωνται, νὰ ἦναι τίμια, περιποιητικαί,
καθαραὶ καὶ ἐν γένει καλαὶ χεῖρες. Θὰ δώσωμεν δὲ λό-
γον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν μας, κα-
θὼς καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης μας — διὰ πάντα
ἀργὸν λόγον, ὅστις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα μας.

Ἡ ΑΝΟΙΚΤΗ ΘΥΡΑ.

Δυστυχῆς τις χήρα εἶχε τέσσαρα παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ὠνομάζετο Ῥοβέρ-
τος καὶ ἦτο μόλις ὀκταετής. Μίαν ἐσπέραν, ἀ-
φοῦ ὤλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον φάγει τίποτε,
ἤτο·μάζοντα νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ δειπνήσουν·
ἀλλ' ἡ μήτηρ, ἡ ὅποια ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἐγνίωρι-
ζεν ὅτι ὁ Θεὸς ἡδύνατα νὰ τοὺς βοηθήσῃ, βίω-
σε τὴν καρδίαν της πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐπεκαλέσθη
τὴν εὐσπλαγχνίαν του.

Ὅταν δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της, ὁ
Ῥοβέρτος τῆς εἶπε· «Μήτηρ, δὲν λέγει ἡ Γρα-
φή ὅτι ὁ Θεὸς ἔστελλέ ποτε κόρακας εἰς ἓνα ἀν-
θρώπον καὶ τοῦ ἔφεραν ἄρτον;»

«Μάλιστα, τέκνον μου, ταῦτο συνέβη πρό πολ-
λοῦ.»

«Ἀλλὰ καὶ τώρα,» εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, «δὲν
δύναται τάχα ὁ Θεὸς νὰ μᾶς στείλῃ ἄρτον διὰ τοῦ
ιδίου μέσου; Ἀς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν καὶ ἴσως